

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

27. An si fractio Sigilli fiat in poenitentis utilitatem, sit licita? Ex p. 5. tr. 11.
res. 32.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

De Sigillo Confessionis. Ref. XXVI. &c. 437

num. 8. Sotum de secreto, membr. 3. quest. 4. conclus. 2. Richard. Durand. Henriquez & Coninch, quos citat & sequitur Hurtado disputat. 12. de penitent. d. ff. 4. Vide etiam Onuphrium opusc. de sigillo, sect. 4. quest. 6.

RESOL. XXVI.

An sit licita fractio Sigilli, quando casus est talis, quod penitens teneatur consentire?
Et si non consentiat, quid facere debeat Confessorius?
Vt si v. g. penitens confitetur in quadam domo ad esse conuenientia Hæreticorum, &c.
Et in isto casu docetur, quomodo se gerere debeat Confessorius circa absolutionem talis penitentis. Ex part. 5. tract. 11. Ref. 33.

§. 1. Quoad primum, certum est in tali casu etiam obligare sigillum: vt si, v. g. penitens confitetur in quadam domo adesse conuenientia hæreticorum, in tali casu consensus penitentis, vt talia denuncientur Inquisitoribus, est quidem debitum, sed à reuente penitente hoc minime Confessorius efficere potest; sed quid facere debet in tali casu Confessorius? Certum est non esse absoluendum, si omnino sit liquidum, quod teneatur consentire in istiusmodi reuelationem, & neque ipse reuelare velit, neque in reuelationem per Confessorium faciendam consentire. Secus si promittat se reuelaturum, aut saltem proponat se reuelaturum prima opportunitate, & malum quod per reuelationem auertendum est, tale sit, vt merito eiusmodi dictio penitentis indulgeatur. Erit etiam absoluendus, si aliquo modo probabilis sit opinio ipsius penitentis, quia putet sibi non incumbere vllam obligationem huius reuelationis faciendæ, aut concedendæ hinc & nunc, cum istiusmodi suis, quæ verisimiliter timet, incommodis, de quibus prudenter Penitentiaris iudicabit. Quod obstat etiam quando est liquidum licere, sufficit probabile esse non teneri. Cum autem consensus extortus non sit pro consensu habendus, vt supra diximus, videat Confessorius, ne vtatur consensu penitentis, quando eum indebitè coegit, nolens absoluerè, nisi det sibi licentiam peccatum reuelandi.

RESOL. XXVII.

An, si fractio Sigilli fiat in penitentis utilitatem, sit licita? Ex part. 5. tr. 11. Ref. 32.

§. 1. Ex tacito consensu penitentis posse eius confessionem reuelari, tradit Iacobus de Grassis in decis. aut. part. 1. lib. 1. cap. 23. num. 14. quando credit in eius utilitatem.

2. Sed hanc sententiam meritò refellit Tannerus tom. 4. disput. 6. quest. 9. dub. 6. num. 124. & Maldenus tract. de sigillo, cap. 4. & ideo ille, si mortis proximus habeat occultum debitum ex delicto, & peccat à Sacerdote restitutionem iniungi hæredibus, non poterit Sacerdos dicere hoc ex delicto deberi, sed solum quod talibus hoc dari voluerit, & fatius esse suadere moribundo, vt secreto suo codicillo talia inerat hæredibus iniungenda. Si tamen ex sola executione mandati oriatur suspicio delicti, Sacerdos mandataris excusatur, vt bene Reginald. Quod ergo Grassius dixit esse casum, quo sufficiat tacitus consensus penitentis, vt Confessorius peccatum eius reuelat, per absurdum est dictum, cum potius dicere debuerit, & fortè, vt arguit exemplum, quod

Tiv. I.

adducit, voluerit dari casum, vbi ex actione Confessorij, in quam penitens apertè confesit, tacitè sequatur reuelatio peccati. Sanè multum differunt tacitum esse consensum, & esse consensum in tacitam reuelationem.

RESOL. XXVIII.

An Confessorius possit reuelare hæredibus restitutionem faciendam, quam debeat mortuus penitens?
Et quid maximè, si in prædicto casu ad sit licentia penitentis, qui ante mortem dixit Confessorio, vt ita reuelat?
Et quid, si non satis constat de voluntate penitentis iam mortui, & hæredes ipsi dubitent, & præsumant contra Confessorium fuisse confessionem reuelatam absque aliqua licentia illius?
Et quid est agendum, si hæredes nollent ex auaritia, (vt accidit,) dictis Confessorij acquiescere? Ex part. 5. tr. 11. Ref. 28.

§. 1. Licet Maior in 4. dist. 21. quest. 3. sequitur Scotum asserat non posse manifestari debita, credita, & alia similia à Confessorio, quæ ipse habuit à confessione alicuius, quia hoc efficere est reuelare confessionem.

2. Tamen contrarium dicendum est cum Tabiena, Rosella, Grassio, Navarro & Rodriquo, quos citat & sequitur Onuphrius opusc. de sigillo, sect. 2. quest. 5. dummodo ad sit licentia penitentis, qui ante mortem dixerit Confessorio, vt reuelat, ex cap. præterea, de offic. del. g. In quo casu creditur Confessorio sic dicenti, maximè si id, quod reuelatur (& est secunda conditio, quam diximus requiri) sit in bonum animæ penitentis iam mortui, & ratio est, quia cum, vt iam diximus, de licentia penitentis possint à Confessorio dici peccata illius extra confessionem, si id sit eiusdem penitentis bonum, quidni etiam poterunt dici illa, quæ supra diximus, si à ea dicenda habuerit licentiam Confessorius à penitente iam mortuo, & sit in bonum eiusdem? & hinc apparet fundamentum Maioris esse fallum. Sed quid si non satis constat de voluntate penitentis iam mortui, & hæredes ipsi dubitent, & præsumant contra Confessorium fuisse confessionem reuelatam absque aliqua licentia illius? Respondeo, & tunc præsumendum esse, id fuisse dictum à Confessorio de licentia mortui penitentis. Id quod maximè iudico verum, quando restitutio vertit in bonum animæ ipsius mortui. Quod si non potest apparere de voluntate contentis, semper præsumitur contentus, quando aliter suæ salutis consuli non posset. Quid si hæredes nollent ex auaritia (vt accidit) dictis Confessorij acquiescere? ad summum esset opus illorum, vt probarent contra Confessorium, qui reuelauit, id non fuisse ex mente & licentia penitentis iam mortui, præsumptio enim transfert onus probandi in agentem, quia is debet probare, contra quem facit præsumptio.

Super hoc infra in Ref. 31. §. ult. ad medium, & si placet lege aliam Resol. eius not. quæ non plene s. p. hoc.

RESOL. XXIX.

An prosit testimonium Confessorij de licentia penitentis, vt probetur penitens emendatus in foro externo? Vt v. g. Parochus de sacram. Eucharistiam, vel sepulturam Ecclesiasticam publico vsuario, vel meretrici, &c.?

Et infertur, quando publica meretrix est confessam mendicanti Religioso, non posse Pastorem petere testimonium à tali Confessorio, quod vere de peccato suo publico penituerit & confessam, & absolutam sit.

00 3 Confessa